

som nu idag, at skifte Ord, at man kan have de allerbedste Tanker om de høitærede Ministeres saavel gode Villie som særdeles Dygtighed, og desuagtet med Hensyn til dette Neutrum — om jeg maa bruge det Udtryk — som hedder et Ministerium — om hvilket det vistnok neppe kan være undgaaet det høitærede Things Opmærksomhed, at Talen alene er i Adresseforslaget — være af den Mening, at dette Ministerium, dette Complex eller Indbegreb af særdeles hæderlige og dygtige Mænd, staaer nu engang saaledes til den vigtige Opgave, hvoraf vort Fædrelands Belfærd er afhængig, at det ikke er at vente, at det enten skulde see den med de Dine, som vi maae ansee det nødvendigt at see den med, eller virke for den i den Retning, hvori vi maae ansee det for ubetinget nødvendigt, at der virkes for den. Og med disse Ord maa jeg ansee det for mere end tilstrækkeligt tilbagevisti, hvad den høitærede Conseilspræsident talte om, at denne Adresse skulde udtale den bestemteste Mistillid til det høitærede Ministeriums Villie og Dygtighed. Der er ikke Ord derom, eller Spor deraf, eller Tanke derom i den. Det er slet ikke det, hvorom Tanken deri dreier sig. Og det vil da ogsaa vise sig paa et andet Punkt. Thi, hvad den høitærede Premierminister talte om „Mistillid“, det findes aldeles ikke i Adressen. Der tales om Betyrning og om Mangel paa Tillid; men Enhver seer dog let, at det er noget ganske Andet. I almindelige Forhold pleier man, som bekjendt, at skænke Enhver uden videre Undersøgelse en vis foreløbig Tillid. Men, jo vanskeligere og besværligere Forholdene blive, desto mere bliver man sig bevidst, at der behøves en ganske særdeles udmærket Grad af Tillid, naar man skal indlade sig paa at betro dem til Noget. Og nu troer jeg ikke, at det vil kunne nægtes, at vort Fædrelands Stilling er for Tiden saadan, at der for det staaer Mere paa Spil, end det i lang Tid har været Tilfældet; og at der nu staaer endogsaa Mere paa Spil, end der har staaet i de tre sidste Aar, fordi der i den Tid er gjort en stor Indsats af Nationens Kraftanstrengelse, en Anvendelse af dens Formue, af dens Blod, af dens Begeistring, hvilket

Alt vil være tabt, dersom nu aldeles Intet opnaaes i Henseende til det, som Kampen har angaaet. Heller ikke troer jeg, at det skal kunne nægtes, at Opgaven nu er mere forviklet, end den har været nogenstunde i de sidste tre Aar, og det vil navnlig ogsaa, fordi Vidnesbyrderne af Folketømmen og deres Indflydelse mere og mere forsvinde og blive fast til aldeles Intet, jo mere Sagerne ikke skulle afgjøres ved kraftige Bedrifter paa Balpladsen og ved store Anstrengelser af Folket i den Retning, men — om jeg saa maa sige — inden lukte Døre, under Laas og Luffe, ved Ordskifter og Brevverling imellem Europas Diplomater. Den bliver vanskeligere, fordi — som den høitærede Statsraadspræsident selv tidligere har gjort opmærksom paa — der gaaer en Strømning, en Luftning igjennem Europa, som paa en forunderlig Maade gjør sig gjeldende og fører os med sig, skjøndt vi ikke have Lyst til at flyve, river os med sig, skjøndt vi ikke have Lyst til at svømme, vel mærkende, at Strømmen gaaer hen til et Sted, hvor vi ikke ønske at komme. Men er det nu Opgaven, hvad jeg her korteligen har stillet os for Die, og er denne Opgave i høj Grad vanskelig, stor og betydningsfuld, saa maa man aabenbart ogsaa kunne sige, at man enten maa have en ganske særdeles udmærket fortrinlig Tillid til det Ministerium, som skal løse den, eller ogsaa maa have god Grund til at udtale sin Mangel paa Tillid, Mangel paa den fornødne Tillid, paa den Tillid, som, naar det gjælder det Høieste, naar Afgjørelsen stunder til, er nødvendig, for at kunne overlade Alt i disse Mænds Hænder.

Jeg skal derefter gaae nærmere ind paa Sagen, og tør jeg maaskee da først erindre om, at om trent det første Ord, jeg har været saa lykkelig at høre af den meget ærede Statsraadsformands Mund her i Thinget, det var, at den meget ærede Statsraadsformand udbad sig „Credit“. Dette Ord, oversatte jeg dengang ved Tillid, og yttrede Adskilligt om, at jeg havde nogen Betænkelighed i saa Henseende. Men den høitærede Premierminister kunde ikke følge med, hvad jeg dengang sagde, og saae sig derfor ikke istand til at svare paa en da foregaaet temmelig vildtøstigt Udtalelse af mig.